

Moeder Aarde

Vorig jaar november maakten Addy en ik tijdens een korte vakantie aan de Belgische kust een stadswandeling door Oostende. Bij de restauratiewerkzaamheden aan de Koninklijke Gaanderijen aldaar was een aantal houten panelen aangebracht, waarop ieder die dat wilde een tekening, tekst of boodschap kon achterlaten. Eén van de gedichten trof ons zeer. Ik denk dat het nog wel actueel is, twee dagen na Moederdag. Het is een loflied op onze Moeder Aarde, die dat wel verdient, denk ik.

Onze Moeder,
Die door de hemelen reist,
Wereld is je naam
Vuur is je hart
Je huid is van aarde
De wateren je haren
Je adem is de wind
In rust en evenwicht
Dans je rustig rond
Draaiend en tollend
In schaduw en licht
Scheperster van leven
Voedster van je kinderen
Rustbed van de dood
Om van jou te houden mogen wij leven
Lachen, spelen,
Koesteren, strelen
Dat gulzige mensen in ivoren torens
Die moorden, branden en stelen
Snel nedervallen en wederkeren
En desintegreren tot stof in jouw schoot
Om na het leven te transformeren
Opnieuw en opnieuw te leren leven
Na het rustbed van de dood

De wereld, de aarde, de moederschoot.

Ton Groos